

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **E. T.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2015, č. j. MSK 154594/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2015, č. j. MSK 154594/2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Topola náklady řízení ve výši 11.228 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 27. 3. 2015 kolem 10:05 hodin v Petřvaldě na ulici Ostravské, poblíž domu č. p. 1265, ve směru jízdy na Orlovou, jako řidič osobního motorového vozidla VW Passat RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o méně než 20 km/h. Měřicím zařízením mu byla změřena rychlost 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h v jeho prospěch, jel rychlostí 62 km/h, tedy rychlostí o 12 km/h vyšší než byla dovolená rychlost jízdy. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 1.500 Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Orlová, odbor dopravy, rozhodl o vině žalobce dne 19. 10. 2015 rozhodnutím pod č. j. OD/PŘ/169/2015/MRA, sp. zn. MUOR S 3852/2015 tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující oznámení přestupku, úřední záznam, ověřovací list, osvědčení o oprávnění k obsluze rychloměru, tiskový výstup z měřicího zařízení a evidenční kartu řidiče.

[3] Žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 19. 10. 2015, č. j. OD/PŘ/169/2015/MRA potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a přestupek byl obviněnému prokázán bez důvodných pochybností. Žalovaný též neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně při ukládání sankce.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek: (i) první námitkou žalobce brojí proti procesnímu postupu správního orgánu I. stupně, který vydal meritorní rozhodnutí po několika málo dnech od ústního jednání, přičemž žalobce jakožto osoba obviněná z přestupku, nebyl správním orgánem I. stupně řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť žalobce nebyl vyrozuměn o datu, kdy správní orgán hodlá rozhodnutí vydat, pročež pouhé poučení v předvolání na ústní jednání nepostačovalo, když z předvolání neplynulo, že po předmětném ústním jednání bude meritorní rozhodnutí vydáno; (ii) správní orgán I. stupně zjevně využil mapovou dokumentaci dostupnou na www.maps.google.com, když na ni odkázal ve svém rozhodnutí v místě, kde bylo konstatováno, že dům č. p. X a dům č. p. X, ležící na ulici

Ostravské v Petřvaldu, jsou od sebe vzdáleny 17 metrů, přičemž tato dokumentace není obsahem správního spisu; (iii) v důsledku absence mapových podkladů ve správním spisu, žalobce nemohl přezkoumat, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze; (iv) žalobce nebyl řádně obviněn z přestupku, neboť žalovaný nejprve meritorní rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, když panovaly pochybnosti o místu spáchání přestupku, správní orgán I. stupně měl o tom žalobce vyrozumět, neboť došlo ke konečné specifikaci místa přestupku v souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541 (všechna odkazovaná rozhodnutí správních soudů dostupná na www.nssoud.cz); (v) správní orgány se nedostatečně vypořádaly se zaviněním, v tomto směru je rozhodnutí správních orgánů též nepřezkoumatelné; (vi) žalobce namítá, že při jízdě užíval „tempomat“ nastavený na 50 km/h, přičemž toto může dosvědčit jeho spolujezdec, a až následně bylo zaměstnanci autoservisu zjištěno, že „tempomat“ nefungoval správně, když při nastavení 50 km/h byla skutečná rychlost 62 km/h, pročez údajný přestupek nemohl spáchat zaviněně; (vii) a konečně správní orgány pochybily, pokud ve výroku meritorního rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl uveden výrok o bodovém postihu, neboť se jedná o formu trestu, přičemž došlo k porušení ust. § 77 zákona o přestupcích, žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný však zdůraznil, že žalobce byl náležitě poučen o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, přičemž žalovaný odkázal na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 2005-71 nebo 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243). Správní orgán I. stupně byl oprávněn využít mapového podkladu ze stránek www.google.com/maps, neboť tento podklad byl do spisu zahrnut již dne 2. 10. 2015 jako listina č. 13, tedy ještě předtím než byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, pročez se s tímto podkladem mohl seznámit, účastnil-li by se ústního jednání. K otázce zavinění žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal v odůvodnění, proč dovodil u žalobce nepřímý úmysl. Správní orgány se nemohly vypořádat s námitkou nefunkčního tempomatu, neboť tato byla vznesena až v soudním řízení. K neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že tuto povinnost nestanovuje žádný předpis, přičemž na této skutečnosti nic nemění ani závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, neboť Nejvyšší správní soud vyslovil úvahy o povinnosti oznámit řidičům i provedení jednotlivého bodového záznamu pouze *de lege ferenda* (v představách o budoucím zákonu, jež dost neexistuje – pozn. krajského soudu).

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 11. 5. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 24. 4. 2015. Dne 2. 10. 2015 pak bylo zmocněnci žalobce doručeno předvolání

k ústnímu jednání na 12. 10. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- tiskopis „Oznámení přestupku“ ze dne 27. 3. 2015, ve kterém byl policistou zaznamenán přestupek žalobce, přičemž žalobce se do tohoto dokumentu nevyjádřil a policistou je dopsáno „odmítl se podepsat“;
- úřední záznam ze dne 2. 4. 2015, vypracovaný pprap. P. H.;
- dvě fotografie z měřicího zařízení vozidla tov. zn. VW obsahující údaj o naměřené rychlosti 65 km/h;
- osvědčení č. 2402/12/032 ze dne 11. 2. 2014 o oprávnění policisty R. P. a osvědčení č. 2402/12/030 ze dne 11. 2. 2014 o oprávnění policistky P. H. k ovládání měřičů rychlosti;
- ověřovací list č. 165/14 ze dne 27. 8. 2014, kterým byla ověřena správná funkčnost měřicího zařízení PolCam PC 2006, výrobního čísla 1323PL/2008, s koncem platnosti ověření do 26. 8. 2015;
- výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků;
- plná moc ze dne 12. 5. 2015 udělaná žalobcem Ing. M. J.;
- protokol z ústního jednání ze dne 20. 5. 2015;
- rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé ze dne 20. 5. 2015, č. j. OD/PŘ/169/2015/MRA a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. MSK 94010/2015, kterým bylo prvně jmenované rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc tomuto orgánu vrácena k novému projednání;
- tiskový výstup mapy google, na kterém je zaznačena trasa „z Ostravská X, 735 41 Petřvald do Ostravská X, 735 41 Petřvald“ ze dne 2. 10. 2015;
- protokol z ústního jednání ze dne 12. 10. 2015, na němž byly správním orgánem I. stupně provedeny listinné důkazy;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 19. 10. 2015 vydané pod sp. zn. MUOR S 3852/2015, č. j. OD/PŘ/169/2015/MRA;
- nedatované blanketní odvolání obviněného (žalobce), doručené správnímu orgánu I. stupně dne 13. 11. 2015;
- výzva k doplnění blanketního odvolání ze dne 20. 11. 2015;

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo (jak shora uvedeno) podáno u téhož správního orgánu dne 19. 10. 2015 blanketní odvolání, přičemž nebylo doplněno a dne 8. 12. 2015 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla*

překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.

[10] Podle ustanovení § 59 poslední věty správního řádu *je předvolaný povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.*

[11] Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[12] Podle ustanovení § 36 odst. 2, věty před středníkem správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*

[13] Podle ust. § 4 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn (nepřímý úmysl).*

[14] Podle ust. § 77 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Právní posouzení věci samé

[15] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřípustná. Poté Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[16] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť krajský soud zcela nepřisvědčil žádné žalobní námitce, avšak správní orgány svým nesprávným postupem fakticky žalobci znemožnily pregnantní vyjádření relevantní námitky, jak bude vysvětleno níže. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[17] **První žalobní námitka** je nedůvodná. Pokud se žalobce dovolává nedostatečného poučení o možnosti seznámení se s podklady, jež správní orgán pro své rozhodnutí využije, pak soud konstatuje, že tato právní otázka je již jednoznačně

judikatorně vyřešena, a to konkrétně i v právních věcech stejného zástupce – např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 5 As 69/2015-38: *„Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl poučen o tom, že bude mít možnost při ústním jednání vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a z poučení bylo zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí ve věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, proto nelze dospět k závěru, že by došlo k porušení stěžovatelova práva. Pokud stěžovatel argumentuje tím, že ve věci žádal o stanovení nového termínu ústního jednání a nemohlo být proto zřejmé, jaké důkazy bude žalobce při ústním jednání navrhopat k provedení a kdy bude dokazování ukončeno, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že je na úvaze správního orgánu, kdy na základě úplných podkladů bude připraven vydat rozhodnutí.“* Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36.

[18] Lze tedy uzavřít, že není povinností správních orgánů bezprostředně před rozhodnutím ve věci samé opakovaně vyzývat účastníka k možnosti uplatnění jeho práva podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a to za předpokladu, že byl takto již jednou poučen například v předvolání k ústnímu jednání. Postačí, pokud je osoba obviněná z přestupku informována o možnostech seznámit a vyjádřit se k podkladům při ústním jednání, pokud po uvedeném jednání, již nedošlo k rozšíření podkladového materiálu, jako v dnes projednávané věci.

[19] **Druhou, třetí a čtvrtou námitkou** žalobce brojí proti použití mapového podkladu, který nebyl součástí spisového materiálu, protože z něj správní orgány nemohly získat žádné informace jakožto důkazu a nadto žalobce nemohl posoudit souladnost postupu měření s návodem. Žalobce je též přesvědčen, že v souvislosti z nejednoznačným označením místa spáchání údajného přestupku, spočívajícím v dvojím různém uvedení č. p. budov, u kterých mělo dojít k předmětnému skutku, nebylo přestupkové řízení řádně zahájeno. Tato žalobní námitka je založena na omylu žalobce, neboť mapový podklad je součástí spisového materiálu správního spisu správního orgánu I. stupně, konkrétně se jedná o listinu na č. l. 13., přičemž je tento datován dnem 2. 10. 2015. Tento mapový podklad byl proveden jako listinný důkaz u ústního jednání konaného dne 12. 10. 2015, v protokolu č. l. 16 správního spisu označen jako „Plánek místa měření“. Krajský soud nepochybuje, že „Plánkem místa měření“ je myšlena listina č. l. 13 správního spisu, neboť součástí spisového materiálu nebyla jiná listina, která by mohla být za plánem místa měření správním orgánem I. stupně považována.

[20] S ohledem na výše uvedené je nutno konstatovat, že žalobce měl možnost se seznámit i s mapovým podkladem, jež správní orgán I. stupně pro své rozhodnutí využil, a to při ústním jednání konaném 12. 10. 2015, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy neúčastnili.

[21] Z mapového podkladu bylo správními orgány zjištěno (jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí), že budovy č. p. 1265, a č. p. 1539 na ulici Ostravské v Petřvaldu, jsou budovami spolu sousedící (konkrétně, že jsou od sebe vzdáleny 17 metrů), přičemž skutek mohl být místně vymezen za použití blízkosti obou budov, čímž došlo k odstranění nesrovnalosti mezi úředním záznamem PČR ze dne 2. 4. 2015 a

oznámením přestupku PČR ze dne 27. 3. 2015. Podle názoru zdejšího soudu, je pak toto zjištění bez jakékoli souvislosti s dodržením postupu měření rychlosti ze strany PČR, tuto souvislost ostatně žalobce v žalobě ani nenaznačil.

[22] Soud z oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 24. 4. 2015 zjistil, že žalobce byl obviněn ze skutku popsaného následovně: „...v *Petřvaldě na ulici Ostravské poblíž domu č.p. X, ve směru jízdy na Orlovou...*“, přičemž skutek byl shodně popsán i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 10. 2015. Soud takto popsané místo považuje za dostatečně určité, aby nemohlo dojít k záměně s místem jiným, dále bylo v rámci správního řízení zjištěno, že popis místa odpovídá dalším skutkovým zjištěním, resp. byla odstraněna pochybnost ohledně dvojího označení č. p. budovy, u které k přestupku mělo dojít, a to tak, jak bylo popsáno výše. Krajský soud shrnuje, že správními orgány byl projednán právě ten přestupek, pro který bylo přestupkové řízení zahájeno.

[23] S ohledem na výše uvedené, krajský soud nepřisvědčil druhé, třetí ani čtvrté žalobní námitce.

[24] Soud nepřisvědčil ani **páté a šesté** žalobní **námítce**, kterou je namítnuta nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů v části, kterou je vypořádáváno zavinění žalobce, a též to, že se nemohl dopustit popsaného jednání v úmyslu, když měl v době údajného spáchání přestupku nesprávně fungující tempomat, při jehož zapnutí na konstantní rychlost 50 km/h mohlo dojít k reálné rychlosti jízdy až o 12 km/h vyšší.

[25] Správní orgán I. stupně k otázce zavinění uvedl, že: „*Zavinění přestupku správní orgán spatřuje v nepřímém úmyslu, neboť obviněný jako řidič určoval rychlost vozidla tedy i nepochybně věděl, že jízdou nedovolenou rychlostí může ohrozit zájem chráněný zákonem a s tímto byl srozuměn.*“ a žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[26] Rychlost jízdy vozidla je za standardních podmínek vždy závislá pouze na aktivním jednání řidiče (s výjimkou extrémního technického selhání vozidla, jiného neobvyklého vnějšího vlivu nebo zdravotního selhání u osoby řidiče), řidič vozidla je ten, kdo určuje rychlost jízdy sešlápnutím „plynového“ nebo brzdového pedálu, tuto činnost musí provádět zcela vědomě v kontextu aktuální dopravní situace. Řidič jako osoba povinně znalá právních předpisů souvisejícími s provozem na pozemních komunikacích, musí vědět, že není-li stanoveno jinak, platí, že nejvyšší dovolenou rychlostí jízdy v obci, je rychlost 50 km/h. Dále, si též musí být každý řidič vědom toho, že čím vyšší rychlostí jede, tím vyšší riziko dopravní nehody vzniká. Za těchto standardních podmínek rychlost jízdy vozidla přímo souvisí s aktivním přístupem řidiče, pokud tedy překročí nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, činí tak úmyslně, přičemž s ohledem na povahu dopravního provozu musí být srozuměn s tím, že již samotná zvýšená rychlost může ohrozit zájem na bezpečnosti dopravy.

[27] Správním orgánům nelze vyčítat, že se nezabývaly užitím a funkcí tempomatu ve vozidle žalobce, když žalobce tuto skutečnost poprvé prezentoval až

v rámci soudního řízení, pročez tyto na zavinění řidiče hleděly optikou výše definovaných standardních podmínek, tj. jako na zavinění v nepřímém úmyslu.

[28] Krajský soud neprováděl navržené dokazování svědeckou výpovědí spolujezdce řidiče a vyjádřením jednatele autoservisu (ač byla tato listina uvedena v seznamu příloh žaloby, žaloba žádnou takovou přílohu neobsahovala), neboť i v případě, že by se žalobcovo tvrzení ukázalo pravdivým, nejednalo by se o relevantní zjištění pro soudní přezkum, když by se jednalo pouze o námitku co do odůvodnění napadeného rozhodnutí, nikoli správnosti jeho výrokové části. V přestupkových řízeních, jež byla zahájena před 1. 10. 2015, nebyl obsahem výroku rozhodnutí, jímž byl obviněný z přestupku uznán vinným, výrok o formě zavinění (srov. čl. I. bod 25. ve spojení čl. II bod 1. zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, bude povinností správních orgánů se vypořádat i s tímto novým skutkovým tvrzením.

[29] Krajský správní soud nepřisvědčil ani **sedmé námitce**, kterou žalobce správním orgánům vyčítá, že ve výrokové části rozhodnutí nebyl obsažen též výrok o tzv. bodovém postihu. Je pravdou, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 k závěru, že: *„Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“*, avšak z odůvodnění citovaného usnesení se podává, že tento závěr se týká toliko problematiky tzv. „příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele“ při záznamu bodů do registru řidiče, nikoli na povinnost správních orgánů uvádět výrok o bodovém postihu přímo v rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným.

[30] Krajský soud konstatuje, že bodový postih podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je sice „trestem“ v nejširším slova smyslu, tj. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak není sankcí ve zúženém smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích, pročez jen není potřeba uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným.

Důvodnost žaloby

[31] Přes neúspěšnost shora popsaných námitek, je potřeba správním orgánům vytknout jedno zásadní pochybení, kterého se žalobce nikoli svou vinou pregnantně nedovolával, nicméně v daném směru žalobce, alespoň obecně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nedostatek skutkových zjištění. Správní orgány po celou dobu správního řízení pracovaly s naprosto chybným předpokladem, že měřicí zařízení PolCam PC 2006 má charakter „radarového“ měřiče, tj. takového

měřiče, který přímo měří rychlost měřeného vozidla pomocí odrazu elektromagnetického záření, avšak použitý měřič pracuje na zcela jiném principu.

[32] Žalovaný například v napadeném rozhodnutí uvádí: „*Stěžejním důkazem je rychlost naměřená silničním radarovým rychloměrem PolCam PC...*“, a správní orgán I. stupně uvedl: „*Skutečností, že měření bylo provedeno správně, nasvědčuje celý obsah pořízeného snímku, především však zobrazení oblasti radarového svazku...*“

[33] Soudu je z rozhodovací činnosti správních soudů znám princip fungování zařízení PolCam PC 2006 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 4 As 105/2013-31 nebo řízení vedené zdejší soudem pod sp. zn. 20A 11/2015). Měřicí zařízení PolCam PC2006 je určitý druh sofistikovaného kamerového systému, který je schopen spočítat přesnou rychlost policejního vozidla (pro výpočet průměrné rychlosti označené písmenem „v“ se uplatní následující matematický vzorec, kde „s“ znamená projetou vzdálenost v čase „t“: $v = s / t$) a zároveň zaznamenat pohyb jedoucího vozidla před ním. Pro jeho správné fungování jsou podstatné dvě zásadní okolnosti: (i) schopnost přesného měření rychlosti policejního vozidla, což bylo ověřeno autorizovaným metrologickým střediskem dne 27. 8. 2014, podle ověřovacího listu č. 257/14; (ii) a dostatečně určité zaznamenání jízdy sledovaného vozidla, tak aby bylo možno s jistotou konstatovat, že nedošlo k záměně s jiným vozidlem a vozidlo bylo na počátku a konci měření ve stejné vzdálenosti od policejního vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25), přičemž tato podmínka již ve správním řízení ověřována nebyla, neboť správní orgány pracovaly s chybným předpokladem o povaze měřicího zařízení.

[34] Ze dvou fotografií žalobcova vozidla pořízených systémem PolCam PC 2006 přitom nelze ověřit naplněnost druhé podmínky (dodržení vzdálenosti). Ze snímku pořízeného v čase 10:05:18, je možno zjistit pouze to, že měření probíhalo po dobu 5,4 sekundy a byla ujeta dráha 100 m, čemuž přibližně odpovídá též vypočtená hodnota rychlosti 65 km/h policejního vozu. Ze snímku již, ale nelze rozpoznat, kdy bylo měření zahájeno a kdy skončeno, a už vůbec z jednoho snímku není možno porovnat vzdálenosti mezi vozidly na začátku a konci měření. Ani přiblížený snímek v čase 10:05:22, jež byl zjevně pořízen po ukončení měření za účelem lepší čitelnosti registrační značky vozidla žalobce, a který je součástí spisového materiálu, nemůže napomoci k ověření této nutné podmínky.

[35] Správní orgány tím, že vycházely z předpokladu „radarové“ povahy měřicího zařízení, přičemž nevysvětlily, jaké okolnosti je k tomuto závěru vedly, žalobci *de facto* znemožnily se proti uvedenému postupu účinně bránit, když žalobce nemusel znát pravou povahu měřicího zařízení.

[36] Napadené rozhodnutí je tedy v popsané části zcela nepřezkoumatelné a zároveň skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.

Závěr a náklady řízení

[37] Postup správních orgánů uvedený v odstavcích [31] a násl. tohoto rozsudku krajský soud hodnotí jako vadu řízení, pro kterou rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Soud rozhodl bez nařízení jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

[38] V dalším řízení správní orgány opětovně posoudí podklady, jež byly předány Policií ČR, a to v kontextu správné povahy měřicího zařízení PolCam PC 2006 tak, jak zdejší soud shora naznačil. Krajský soud připomíná, že správní orgány jsou shora vysloveným právním názorem v dalším řízení vázány podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.

[39] V souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. soud zavázal výrokem II. tohoto rozsudku žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které se sestávají z nákladu na právní zastoupení stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném ke dni vykonání úkonu právní služby (dále jen „advokátní tarif“) – přičemž podle ust. § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7 bod 4, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu advokátovi náleží odměna za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) ve výši 6.200 Kč; advokátovi dále náleží paušální náhrada podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč; a konečně vzhledem ke skutečnosti, že advokát je plátcem DPH, též náhrada 21 % DPH ve výši 1.428 Kč. Do nákladů je nutno zahrnout i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celkem tedy náhrada nákladů činí částku 11.228 Kč, kterou je povinen žalovaný uhradit žalobci ve lhůtě stanovené v nákladovém výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 17.3.2017

**JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně**